คำพิพากษาฎีกาที่ 1661/2557

บริษัท ไทย จำกัด **โจทก์**

นายมานะ **จำเลย**

เรื่อง 1. ลูกจ้างละทิ้งหน้าที่นายจ้างฟ้องเรียกค่าบอกกล่าวได้ไหม

1. โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2549 จำเลยเข้าทำงานเป็นลูกจ้างโจทก์ ตำแหน่งพนักงานขาย ค่าจ้างเดือนละ 8,500 บาท ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่านายหน้า และเงินอื่นๆ กำหนดจ่ายสิ้นเดือน วันที่ 3 มิถุนายน 2551 จนถึงวันที่ 27 สิงหาคม 2551 จำเลยได้ละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุอันสมควร โจทก์มีหนังสือเลิกจ้างจำเลยตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2551 การกระทำของจำเลยทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายกล่าวคือ ค่าเสียหายที่จำเลยไม่มาทำงานเป็นเวลา 86 วัน ทำให้โจทก์ต้องขาดรายรับที่ได้กำไรจากการทำงานของจำเลยเป็นเงิน 114,666.38 บาท ค่าเสียหายเนื่องจากจำเลยทำงานครบ 1 ปี โจทก์จึงถือว่าโจทก์ควรมีพนักงานทำหน้าที่ของจำเลยต่อไปอีก 90 วัน นับแต่วันที่เลิกจ้าง ปัจจุบันโจทก์ยังไม่สามารถหาพนักงานทำงานแทนจำเลยได้ คิดเป็นค่าเสียหายจากการได้กำไรเป็นเงิน 119,999.70 บาท ค่าเสียหายต่อชื่อเสียงในทางการค้าเป็นเงิน 200,000 บาท ค่าเสียหายทำให้เสียโครงสร้างการบริหารลูกจ้างภายในบริษัทโจทก์เพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างกับลูกจ้างคนอื่นเป็นเงิน 100,000 บาท ค่าเสียหายเนื่องจากจำเลยขาดงานโดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า โจทก์เรียกเหมือนกรณีลูกจ้างเรียกร้องสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เป็นเงิน 9,916.55 บาท และจำเลยเป็นลูกจ้างที่ทำงานครบหนึ่งปี โจทก์ขอเรียกค่าเสียหายเหมือนกรณีที่ลูกจ้างเรียกร้องค่าชดเชยจากการเลิกจ้างเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้าย 90 วัน เป็นเงิน 25,500 บาท รวมค่าเสียหายทั้งสิ้นจำนวน 570,082.63 บาท ขอให้บังคับจำเลยพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี

2. จำเลยให้การว่า เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2551 จำเลยได้เขียนใบลาออกวางไว้บนโต๊ะทำงานของจำเลยและตั้งแต่วันที่ 3 มิถุนายน 2551 จำเลยไม่ได้ไปทำงานกับโจทก์อีกเลย ไม่ได้เป็นการละทิ้งหน้าที่ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายตามฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน 8,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี

4. ศาลฎีกา เห็นว่าโจทก์ฟ้องว่าเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2551 จนถึงวันที่ 27 สิงหาคม 2551 จำเลยได้ละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุอันสมควร โจทก์จึงมีหนังสือเลิกจ้างและไล่ออกตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2551 การกระทำของจำเลยเป็นการไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้าง ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายและเรียกค่าเสียหายรวมทั้งสิ้น 570,082.63 บาท และเมื่อศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยไม่ไปทำงานแสดงว่าจำเลยไม่ประสงค์จะทำงานกับโจทก์อีกต่อไปถือว่าจำเลยเลิกสัญญาจ้างแรงงานโดยปริยาย ซึ่งการกระทำของจำเลยเป็นการฝ่าฝืน พ.ร.บ. คุ้มครอง มาตรา 17 วรรคสองและ ป.พ.พ. มาตรา 582 อันเป็นเหตุให้โจทก์มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยได้และพิพากษาให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 8,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี

5. พิพากษายกอุทธรณ์ของโจทก์

Ï Ï